

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudkyň Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **RWE Energie, s. r. o.** (dříve **RWE Energie, a. s.**), se sídlem Limuzská 3135/12, Praha 10, zastoupeného Mgr. Martinem Jasenským, advokátem se sídlem Rubešova 162/8, Praha-Vinohrady, proti žalovanému: **Voleský a partneři, v. o. s.**, se sídlem Staropramenná 3117/17, Praha 5, insolvenční správce dlužníka SKLÁRNY KAVALIER a. s., jednající JUDr. Vlastimilem Voleským, insolvenční správce dlužníka SKLÁRNY KAVALIER, a. s., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2009 o uznání/zjištění pohledávky Citibank Europe plc a ve vztahu k pohledávce Citibank Europe plc, podmíněných pohledávek Raiffeisenbank, a. s., Komerční banky, a. s., Všeobecné úvěrové banky, a. s. a Československé obchodní banky, a. s., co do pravosti, výše a zajištění, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2009, č. j. 9 Ca 157/2009 - 63

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.
Vymezení věci

[1] Žalobce je jako věřitel č. 186 účastníkem insolvenčního řízení dlužníka SKLÁRNY KAVALIER, a. s., IČ: 00012653, se sídlem Sklářská 359, Sázava, jež je vedeno Městským

soudem v Praze, a v rámci nějž přihlásil svou peněžitou pohledávku ve výši 39.662.812,03 Kč. Žalobce se obeznámil s přihlášenými pohledávkami věřitele č. 220 – Citibank Europe plc, se sídlem Dublin, North Wall Quay č. 1, Irská republika (dále jen „Citibank“) v celkové výši 2.727.231.596,3 Kč (č. přihl. 223/1 a 223/2), a to jako zajištěnými ve výši odpovídající přihlášeným pohledávkám, a s pohledávkami dalších bank podmíněnými ve vztahu k pohledávce Citibank (pohledávka č. přihl. 245/1 a 245/2, č. přihl. 224/1 a 224/2, č. přihl. 235/1 a 235/2 a č. přihl. 251/1 a 251/2) /dále jen „pohledávky bank“/. Žalobce, spolu s dalšími nezajištěnými věřiteli dlužníka, dospěl k pochybnostem o pravosti, výši a zajištění těchto pohledávek. Podle žalobce mělo tyto pochybnosti potvrdit rovněž stanovisko, vypracované na žádost této věřitelské skupiny advokátní kanceláří specializující se mj. na právní podporu úvěrového financování. Toto stanovisko bylo zasláno 17. 3. 2009 insolvenčnímu správci a soudu s návrhem na popření pohledávek bank a na iniciaci incidenčního sporu. Žalobce společně s dalším věřitelem ČEZ Prodej, s. r. o., poté tvrzení obsažená ve stanovisku podpořili dalšími vyjádřeními.

[2] Věřitelský výbor přijal 26. 3. 2009 usnesení, jímž doporučil insolvenčnímu správci, aby pohledávky bank na ústním přezkumném jednání popřel co do důvodu, výše i zajištění a zajistil tak jejich soudní přezkum v rámci řízení o incidenčním sporu. Insolvenční správce 27. 3. 2009 pohledávky bank skutečně částečně popřel, avšak do konání ústního přezkumného jednání u Městského soudu v Praze, které se uskutečnilo 30. 3. 2009, svůj názor změnil a pohledávky bank na přezkumném jednání v plném rozsahu uznal co do pravosti, výše i pořadí.

[3] Proti uznání pohledávek bank insolvenčním správcem následně žalobce brojil žalobou podanou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „soudní řád správní“ či „s. ř. s.“) k Městskému soudu v Praze. Žalobce v žalobě požadoval zrušení rozhodnutí insolvenčního správce, kterým insolvenční správce uznal pohledávky bank v plné výši. Žalobce argumentoval, že na uznání pohledávky insolvenčním správcem je nutno pohlížet jako na rozhodnutí správního orgánu, a to zejména proto, že ačkoli je toto rozhodnutí schopno zásadním způsobem ovlivnit uspokojení všech přihlášených věřitelů do insolvenčního řízení, proti uznání pohledávky nepředvídá insolvenční zákon či jiný právní předpis explicitně opravný prostředek, ani se na samotný přezkum pohledávek insolvenčním správcem nevztahuje dohledová činnost insolvenčního soudu.

[4] Městský soud usnesením z 16. 10. 2009 žalobu odmítl. Neztotožnil se především s názorem žalobce, že by insolvenční správce byl správním orgánem „*sui generis*“, a že by jeho rozhodnutí bylo rozhodnutím správního orgánu vydaným v oblasti veřejné správy a tedy přezkoumatelným podle § 4 s. ř. s. správními soudy. Podle městského soudu je insolvenční správce jedním z procesních subjektů insolvenčního řízení, přičemž toto řízení není řízením spadajícím do oblasti veřejné správy, ale jak vyplývá z § 2 písm. a) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), řízením soudním. V rámci tohoto soudního řízení tak sice insolvenční správce jakožto jeden z procesních subjektů tohoto řízení vystupuje jako veřejnoprávní orgán, jehož úkolem je zajištění řádného průběhu řízení, avšak jeho úkony nejsou úkony činěné v oblasti veřejné správy.

[5] Městský soud dále uvedl, že úkon insolvenčního správce spočívající v přezkoumání přihlášených pohledávek bank a v zaujetí stanoviska k těmto pohledávkám nenaplnuje

znaky rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť tímto úkonem insolvenčního správce, který se týkal přihlášených pohledávek jiného věřitele, nebyla založena, změněna, zrušena či závazně určena žádná práva nebo povinnosti žalobce. Tento úkon má pouze zprostředkovaný dopad na právní postavení žalobce v insolvenčním řízení, kdy nepopřené pohledávky jsou nadále zahrnuty mezi pohledávky, které mají být v průběhu konkurzu uspokojeny z majetkové podstaty. K přímému dotčení žalobce na jeho právech dochází až vydáním rozvrhového usnesení, v němž teprve insolvenční soud určí částky, které mají být jednotlivým věřitelům vyplaceny (§ 306 odst. 2 insolvenčního zákona). Proti rozvrhovému usnesení může přitom žalobce podat odvolání (§ 307 odst. 1 insolvenčního zákona).

II.

Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Proti usnesení městského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. Uvedl přitom důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) soudního řádu správního. Tvrdil, že městský soud pochybil, jestliže pominul širší ústavněprávní kontext problému a pouze konstatoval, že insolvenční správce není správním orgánem vykonávajícím veřejnou správu. Podle stěžovatele přitom pojem veřejné správy není nikde, ani v právním řádu ani v nauce, jasně vymezen. Takovým vymezením pak není ani § 4 odst. 1 věta první s. ř. s.

[7] Stěžovatel pokládá za zřejmé, že insolvenční správce nevykonává správu ryze soukromou, neboť existuje veřejný zájem na poměrném a co možná nejvyšším uspokojení pohledávek věřitelů a na rychlém průběhu insolvenčního řízení. To, že insolvenční správce nevykonává činnost ryze soukromé povahy, potvrzuje podle stěžovatele i ustálená judikatura Ústavního soudu, podle níž je insolvenční správce orgánem veřejné moci (sui generis). Z toho, že státní moc je dělena na moc zákonodárnou, výkonnou a soudní (čl. 2 Ústavy), stěžovatel dovozuje, že insolvenčního správce je třeba podřadit pod některou z těchto složek, neboť se jedná o taxativní vymezení státní moci. Je pak zejména sporné, zda insolvenčního správce zařadit k moci soudní či k moci výkonné. Stěžovatel je však toho názoru, že insolvenční správce nelze na rozdíl od správců konkursní podstaty přiřadit k moci soudní, neboť rozhodnutí insolvenčního správce o přezkumu pohledávek nepodléhá přímé kontrole soudní mocí a věřitelé nemají (na rozdíl od dřívější úpravy v zákoně č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání) v insolvenčním řízení samotném jakoukoli možnost zvrátit nezákonné rozhodnutí insolvenčního správce o přezkumu pohledávek ostatních věřitelů. Na rozdíl od úpravy obsažené v zákoně o konkursu a vyrovnání totiž věřitelé podle platné úpravy již nedisponují popěrným právem, kdy by mohli popřením pohledávky jiného věřitele vyvolat incidenční spor; v rámci insolvenčního řízení tak neexistuje opravný prostředek, který by věřitelům umožnil domoci se nápravy nesprávného rozhodnutí insolvenčního správce.

[8] Stěžovatel dále odkazuje na čl. 81 Ústavy, jenž stanoví, že soudní moc vykonávají jménem republiky nezávislé soudy a Ústava také taxativně vymezuje orgány nadané výkonem soudní moci v České republice. Podle čl. 94 Ústavy se sice na rozhodování soudů mohou podílet také další občané, ale podle stěžovatele se toto ustanovení dotýká jen rozhodování soudců – přísedících bez právního vzdělání, netýká se insolvenčních správců. K soudní moci tedy nemůže náležet jiný orgán než orgán zmíněný Ústavou. Insolvenční

správce nemůže být také soudním ani quasi soudním orgánem ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“). Navíc insolvenční správci se nepodílejí na rozhodování soudu, ale sami přímo rozhodují.

[9] Naproti jasnému ústavnímu vymezení zákonodárné a soudní moci je ústavní vymezení moci výkonné volnější (čl. 79 Ústavy), kdy je na úvaze zákonodárce zákonem zřizovat správní orgány či výkonem veřejné správy pověřovat fyzické a právnické osoby. Stěžovatel tak dovozuje, že pojem „veřejná správa“ je pojmem vágním a otevřeným a stát může v oblastech, kde mu to zákonodárná moc umožní, rozšiřovat svou působnost. Stát je pak omezen pouze ústavní ochranou základních lidských práv a svobod, přesným ústavním vymezením moci zákonodárné a soudní a principem, že svou moc může uplatňovat jen na základě zákona a v jeho mezích. Výkon veřejné správy je rovněž vždy podroben průběžné nebo následné kontrole prostřednictvím soudní moci.

[10] Stěžovatel tvrdí, že přijetím insolvenčního zákona bylo posíleno postavení insolvenčního správce, jenž je minimálně do první schůze věřitelů následující po přezkumném jednání věřiteli neodvolatelným orgánem (§ 29 insolvenčního zákona), který s konečnou platností rozhoduje o jejich právech a povinnostech, a zároveň je nezávislý na insolvenčním soudu. Jedná se tedy o nezávislý správní orgán. Je přitom, jak tvrdí stěžovatel, nepodstatné, že konkrétní insolvenční správce je do řízení určen předsedou příslušného krajského soudu a jmenován insolvenčním soudem. V daném případě se totiž jedná o výkon správy soudnictví, nikoli o výkon soudní moci. Seznam insolvenčních správců vede a dohled nad jejich činností vykonává podle zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, Ministerstvo spravedlnosti, tedy ústřední orgán státní správy. Stěžovatel tak upozorňuje na odlišnost např. od postavení advokátů či notářů, nad nimiž dohled vykonávají nezávislé samosprávné stavovské organizace. Přestože tedy stěžovatel netvrdí, že insolvenční správce je v postavení správního orgánu ve smyslu § 4 s. ř. s. po celou dobu insolvenčního řízení, má za to, že při přezkumu pohledávek podle § 188 a § 190 insolvenčního zákona má insolvenční správce postavení správního orgánu.

[11] Stěžovatel považuje za nepodstatné, že přezkum pohledávek je dovršen na přezkumném jednání nařízeném insolvenčním soudem (§ 190 insolvenčního zákona), neboť soud na jednání pouze dohlíží a procedurálně jej řídí. Insolvenční správce podle stěžovatele vystupuje při přezkumu pohledávek jako na soudu a věřitelích zcela nezávislý správní orgán rozhodující v oblasti veřejné správy, kdy jedině on může rozhodovat o přihláškách pohledávek, a to s konečnou platností, bez explicitně upraveného opravného prostředku.

[12] Podle stěžovatele tedy, pokud Ústavní soud hovoří o konkursních správcích jako o orgánech veřejné moci *sui generis*, má tím na mysli jejich smíšenou povahu (zástupce soudu, věřitelů i veřejného zájmu) a tím i obtížnost jejich jednoznačného zařazení v systému dělby moci.

[13] Stěžovatel dále považuje za mylný názor soudu, že zaujetí stanoviska insolvenčního správce k pohládkám není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel zdůrazňuje, že v souladu s judikaturou Ústavního soudu je potřeba skutečnost, zda se jedná o rozhodnutí, dovozovat nejen z formy úkonu (tím spíše ne z názvu úkonu), ale především

dle materiálního hlediska z obsahu úkonu, tedy podle skutečné povahy úkonu a účinků do právní sféry jeho adresátů (usnesení Ústavního soudu č. 30/2002 Sb. ÚS či nález Ústavního soudu č. 83/1999 Sb. ÚS).

[14] Rozhodnutí insolvenčního správce o tom, zda přihlášenou pohledávku zjišťuje nebo popírá, příp. v jakém rozsahu, podle stěžovatele závazným způsobem určuje právo na poměrné uspokojení v rámci insolvenčního řízení nejen u věřitele, který pohledávku přihlásil, ale rovněž u všech ostatních věřitelů. Stěžovatel tak dovozuje existenci veřejného subjektivního práva na poměrné uspokojení z majetkové podstaty, nejedná se tedy o vymáhání soukromoprávní pohledávky ve 100% výši před civilním soudem. Přezkum pohledávky ovlivňuje rovněž účast věřitele na věřitelských orgánech apod.

[15] Stěžovatel nesouhlasí s městským soudem ani v tom, že o právech a povinnostech věřitelů rozhoduje s konečnou platností až insolvenční soud v rozvrhovém usnesení, neboť § 306 odst. 3 insolvenčního zákona stanoví, že *„všichni věřitelé zahrnutí do rozvrhu se uspokojí poměrně vzhledem k výši jejich pohledávky tak, jak byla zjištěna“*. Incidenční spor však může vyvolat pouze věřitel, jehož přihlášenou pohledávku předtím popřel výhradně insolvenční správce. Věřitelům je přístup k incidenčnímu sporu před insolvenčním soudem odepřen a rozhodnutí insolvenčního správce o uznání pohledávky při přezkumném jednání je tak pro věřitele z hlediska insolvenčního zákona konečné a při rozvrhovém usnesení z něj soud vždy vychází.

[16] Podle stěžovatele není v daném případě efektivním prostředkem ochrany práv věřitelů ani dohledová činnost insolvenčního soudu ve smyslu § 10 a § 11 insolvenčního zákona, neboť jde pouze o prostředek procedurální kontroly činnosti insolvenčního správce, kdy soudu není umožněno zasahovat či meritorně dohlížet na kvalitu přezkumu pohledávek insolvenčním správcem. Soud, jak tvrdí stěžovatel, pouze dohlíží na dodržování procesních práv věřitelů. Stěžovatel je toho názoru, že z toho, že insolvenční řízení je řízením soudním, ještě nelze dovozovat, že na tomto řízení nemůže participovat správní orgán, resp. že soud nemůže v tomto řízení vycházet z rozhodnutí správního orgánu. Rovněž tak insolvenční zákon může upravovat jak civilní insolvenční řízení, tak správní řízení o přezkumu pohledávek *sui generis*. Tuto svou interpretaci stěžovatel pokládá za přijatelnější, než že se zákonodárce dopustil základní systémové chyby, když umožnil orgánu nesoudního typu rozhodovat v soudním řízení s konečnou platností o právech a povinnostech účastníků řízení bez možnosti efektivního prostředku nápravy před soudem. Pokud by insolvenční správce sám byl orgánem soudního typu, náleželo by jistě věřitelům právo odvolání do jeho tak zásadního rozhodnutí, jakým je přezkum pohledávek. Je-li však orgánem moci výkonné, tedy správním orgánem, jak se domnívá stěžovatel, je nezbytné, aby jeho rozhodnutí bylo přezkoumatelné ve správním soudnictví, případně aby mohla být věc znovu projednána v řízení podle části V. zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „občanský soudní řád“ či „o. s. ř.“).

[19] Stěžovatel zmiňuje i institut náhrady škody, jenž však podle něj rovněž není dostatečným a systémovým prostředkem nápravy vadného rozhodnutí správce. Stěžovatel odkazuje rovněž na čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, na jeho ústavně konformní výklad, jakož i na nález Ústavního soudu č. 92/2000, sv. 18. Stěžovatel rovněž v kasační stížnosti uvádí, že ve věci podal také ústavní stížnost k Ústavnímu soud spojenou

s návrhem na zrušení příslušných částí insolvenčního zákona. Závěrem stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[20] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nesouhlasí se stěžovatelem v tom, že závěry městského soudu jsou zjednodušené. K otázce, zda lze činnost insolvenčního správce při zjišťování či popírání pohledávky považovat za činnost správního orgánu, žalovaný odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 2101/09, v němž Ústavní soud vyslovil, že insolvenční správce při přezkumu pohledávek jako orgán veřejné moci nevystupuje, vystupuje spíše jako „zástupce“ věřitelů. Žalovaný navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta, a aby stěžovateli byla uložena povinnost zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení.

III. Postup soudu

[21] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 27. 1. 2011, č. j. 1 As 4/2010 - 102, řízení o kasační stížnosti přerušil z důvodů v něm uvedených. Před Ústavním soudem pod sp. zn. II. ÚS 1412/09 probíhalo řízení o ústavní stížnosti stěžovatele (i jiných navrhovatelů) spojené s návrhem na zrušení některých ustanovení insolvenčního zákona. O návrzích na zrušení některých ustanovení insolvenčního zákona rozhodlo Plénium Ústavního soudu nálezem ze dne 1. 7. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/10, publ. pod č. 241/2010 Sb. (dále jen „nález“) tak, že § 192 odst. 1 věta první včetně věty za středníkem insolvenčního zákona se zrušuje dnem 31. 3. 2011, ve zbývajících částech byl návrh zamítnut. Ústavní soud následně rozhodl o stěžovateli podané ústavní stížnosti usnesením Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2013, sp. zn. II. ÚS 1412/09, tak, že ústavní stížnost odmítl. Nejvyšší správní soud proto usnesením ze dne 16. 1. 2014 rozhodl o pokračování v řízení o podané kasační stížnosti.

IV. Právní posouzení Nejvyššího správního soudu

[22] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami vymezenými v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že tomu tak není. Mohl tedy následně přistoupit k věcnému projednání kasační stížnosti.

[23] Stěžovatelem jako sporná je vznesena především právní otázka, zda je uznání pohledávky insolvenčním správcem při přezkumu pohledávek podle § 188 a § 190 insolvenčního zákona rozhodnutím správního orgánu v oblasti veřejné správy ve smyslu § 4 s. ř. s., resp. zda je tento úkon přezkoumatelný soudy rozhodujícími ve správním soudnictví.

[24] Je nutno proto posoudit především charakter úkonů insolvenčního správce činěných při přezkumu pohledávek a existenci opravného prostředku proti těmto úkonům, tzn.

jakým zákonem stanoveným postupem je zajištěna ochrana práv subjektů, jichž se úkon insolvenčního správce může dotknout.

[25] Je pravdou, že právní úprava přezkumu pohledávek obsažená v insolvenčním zákoně v době podání kasační stížnosti oproti předchozí právní úpravě vtělené do zákona o konkursu a vyrovnání doznala změn, z nichž nejvýznamnější pro posuzovaný případ je ta, že podle znění insolvenčního zákona v té době mohly pravost, výši a pořadí jednotlivých přihlášených pohledávek popírat pouze dlužník či insolvenční správce (srov. § 192 odst. 1 insolvenčního zákona oproti § 21 odst. 2 zákona o konkursu a vyrovnání). Insolvenční zákon dokonce v citovaném ustanovení výslovně uváděl, že jednotliví věřitelé právo popírat pohledávky nemají.

[26] Tato právní úprava, kdy věřitelé sami nemohli jednotlivé pohledávky popírat, nesla s sebou negativní důsledek zásahu do práv věřitelů, jestliže jednotlivé pohledávky nebyly insolvenčním správcem popřeny, ač by měly být, a byly nadále zahrnuty mezi pohledávky, které mají být v průběhu konkurzu uspokojeny z majetkové podstaty.

[27] K dané otázce se vyslovil Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 14/10, kdy negativní důsledky posuzované právní úpravy vystihl následovně: *„Základním účelem úpadkového práva upraveného insolvenčním zákonem je řešení majetkových vztahů dlužníka, který je v úpadku, a uspokojení pohledávek věřitelů z jedné majetkové podstaty dlužníka. Rozhodnutí insolvenčního správce o tom, že přihlášenou pohledávku uznává nebo popírá (příp. v jakém rozsahu), určuje závazně právo věřitele na jeho poměrné uspokojení v rámci insolvenčního řízení (včetně všech dalších důsledků spojených s výsledkem přezkumu), a současně se závazně rozhoduje o právu všech ostatních věřitelů na jejich poměrné uspokojení. Nesprávné přihlášení, resp. uznání (nepopření) insolvenčním správcem té které pohledávky (její pravosti, výše, pořadí) jednoho věřitele může mít proto za důsledek (mimo jiné) uspokojení pohledávky druhého věřitele v menší míře, než by tomu bylo za předpokladu správného zjištění předmětné pohledávky, může tedy důsledně vzato značit dotčení majetkových práv věřitele.“* Ústavní soud tak výslovně uznal, že rozhodnutí insolvenčního správce o nepopření či uznání pohledávky může zasáhnout do ústavně zaručených majetkových práv věřitele.

[28] Ústavní soud v bodě 20 citovaného nálezu jednoznačně dovodil, že „[i]nsolvenční správce tím, že přihlášenou pohledávku uzná (nepopře), určuje závazně právo věřitele na jeho poměrné uspokojení v rámci insolvenčního řízení (včetně všech dalších důsledků spojených s výsledkem přezkumu, tj. hlasování a účast ve věřitelských orgánech, příp. sankce a další procesní práva povinnosti), a současně tím závazně určuje právo všech ostatních věřitelů na jejich poměrné uspokojení [důsledkem uznání pohledávky věřitele je rovněž stanovení výše (poměrného) uspokojení ostatních přihlášených věřitelů, jejichž pohledávky si vzájemně konkurují]. Uznání (nepopření) pohledávky insolvenčním správcem má tedy za následek zjištění přihlášené pohledávky, a to v insolvenčním řízení s konečnou platností.“ Při posuzování úkonu insolvenčního správce spočívajícího v projevu vůle uznat přihlášenou pohledávku, Ústavní soud konstatoval, že insolvenční zákon výslovně neuvádí, jakou povahu tento úkon má, je ho však třeba zkoumat podle materiálního hlediska, tj. podle jeho skutečné povahy a účinků. K této otázce Ústavní soud uzavřel, že „[i]nsolvenční správce tedy autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech věřitelů, kteří se nenacházejí v rovnoprávném postavení s insolvenčním správcem, obsah

rozhodnutí nezávisí na jejich vůli. Za rozhodnutí insolvenčního správce tak lze považovat stanovisko insolvenčního správce k pohledávce věřitele na přezkumném jednání, které je vyjádřeno v seznamu přihlášených pohledávek, jež je přílohou protokolu z přezkumného jednání“ (bod 27 citovaného nálezu). Možno proto uzavřít, že postavení insolvenčního správce je adekvátní postavení orgánu veřejné moci. Neznamená to však automaticky, že by na postavení insolvenčního správce mělo být nahlíženo jako na orgán veřejné správy rozhodující v intencích § 4 s. ř. s.

[29] Městský soud při posuzování daného případu ve svém rozhodnutí uvedl, že úkon insolvenčního správce spočívající v přezkoumání přihlášených pohledávek a zaujetí stanoviska k pohledávkám jiného věřitele, ať již v seznamu přihlášených pohledávek nebo při přezkumném jednání nařízeném insolvenčním soudem, neměl dopad na práva žalobce. Podle městského soudu měl tento úkon pouze zprostředkovaný dopad na právní postavení žalobce v insolvenčním řízení spočívající v tom, že insolvenčním správcem nepopřené pohledávky bank jsou nadále zahrnuty mezi pohledávky, které mají být v průběhu konkursu uspokojeny z majetkové podstaty. K přímému dotčení žalobce na jeho právech podle městského soudu dojde až vydáním rozvrhového usnesení, v němž teprve insolvenční soud určí částky, které mají být žalobci a ostatním věřitelům vyplaceny (§ 306 odst. 2 insolvenčního zákona); v případě nesouhlasu s rozvrhovým usnesením, může pak žalobce podat odvolání (§ 307 odst. 1 insolvenčního zákona).

[30] Uvedený názor městského soudu je nutno v souladu se závěrem Ústavního soudu v citovaném nálezu korigovat. Nejvyšší správní soud proto dává za pravdu stěžovateli v tom, že § 306 odst. 2 insolvenčního zákona předpokládá, že základem pro uspokojování věřitelů v rámci rozvrhového usnesení jsou již pohledávky v takové podobě, jak byly zjištěny. Stěžejním je tedy moment zjištění pohledávky, kdy se rozhoduje o tom, jaké pohledávky budou uspokojeny na základě rozvrhového usnesení z výtěžku zpeněžení majetkové podstaty. Jak vyplývá navíc z § 305 ve spojení s § 298 a § 299 insolvenčního zákona, některé pohledávky lze uspokojit již před rozvrhem. Do těchto pohledávek přitom spadají také zajištěné pohledávky, tedy pohledávky, o nichž se stěžovatel domnívá, že měly být popřeny.

[31] Kdy je pohledávka zjištěna, stanoví § 201 insolvenčního zákona. Popře-li insolvenční správce pohledávku, je vyvolán incidenční spor před insolvenčním soudem. Žalobu buďto podával věřitel popřené pohledávky, jedná-li se o pohledávku nevykonatelnou, či insolvenční správce, jde-li o vykonatelnou pohledávku (srov. § 198 a § 199 insolvenčního zákona). Popření pohledávky dlužníkem při způsobu řešení dlužníkovy úpadku v konkursu nemá přitom takové účinky jako popření pohledávky insolvenčním správcem (viz § 200 insolvenčního zákona). V zásadě platilo, že pokud insolvenční správce pohledávku nepopřel, jak tomu bylo i v daném případě, je pohledávka zjištěna.

[32] Nejvyšší správní soud (shodně s Ústavním soudem) pak musí souhlasit se stěžovatelem v tom, že zjištění pohledávky se nedotýká výlučně jen práv toho věřitele, jehož přihlášená pohledávka byla zjištěna, ale zasahuje také do práv ostatních věřitelů, neboť zároveň určuje, jaké pohledávky, v jaké výši a pořadí budou následně na základě rozvrhu uspokojeny, resp. jakým poměrem bude rozdělen omezený výtěžek ze zpeněžení majetkové podstaty. V případě zajištěných pohledávek má pak jejich zjištění vliv také na

případnou konečnou výši majetkové podstaty, neboť tyto pohledávky, jak již bylo uvedeno, se mohou uspokojovat zpeněžením předmětu zajištění kdykoli v průběhu konkursního řízení ještě před rozvrhem.

[34] Z uvedeného vyplývá, že zásadní vliv na to, zda bude pohledávka zjištěna či ne, má právě insolvenční správce, který pouze s dlužníkem mohl podle dotčené právní úpravy určitou pohledávku popřít. V případě, že insolvenční správce pohledávku nepopřel a ta byla zjištěna v takové podobě, v jaké byla přihlášena věřitelem, má tato skutečnost významný a přímý dopad také na práva ostatních věřitelů.

[35] Ústavní soud v citovaném nálezu rovněž dovodil, že taxativním výčtem osob oprávněných popřít pohledávky (omezením na insolvenčního správce a dlužníka) byla vyloučena „*možnost jednoho věřitele zpochybnit pohledávky jiných věřitelů, a to prostřednictvím jakéhokoli procesního prostředku, kupř. na podkladě přiměřené aplikace o. s. ř. Standardním právním instrumentem směřujícím ke zpochybnění pohledávky věřitele dlužníka je právě popěrné právo*“ (bod 31 nálezu). Absence procesní záruky ochrany práv ostatních věřitelů se rovněž ve své kasační stížnosti dovolával stěžovatel. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem v tom, že za situace, kdy se zjištění pohledávky jednoho věřitele tak výrazným způsobem dotýká práv také ostatních věřitelů, je nepřipustné, aby tato práva ostatních dotčených věřitelů zůstala zcela bez ochrany, a aby neexistoval žádný způsob možné nápravy vadného postupu při přezkumu pohledávek. Z citovaného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že vylučuje-li § 192 odst. 1 insolvenčního zákona možnost jednoho věřitele zpochybnit pohledávky jiných věřitelů, a to prostřednictvím jakéhokoli procesního prostředku, pak anuloval právo věřitele domáhat se ochrany svých práv u soudu či jiného orgánu a negoval tím ústavně zaručené právo dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, domáhat se ochrany svého práva u soudu nebo jiného orgánu. Podmínky a pravidla realizace tohoto práva stanoví, resp. má stanovit, zákon.

[36] Ústavní soud, jak plyne z nálezu, právní úpravu insolvenčního řízení, která nepřiznala popěrné právo věřitelům, a v níž tak absentoval procesní prostředek ochrany práv věřitelů proti úkonu insolvenčního správce, prohlásil za protiústavní a uložil zjednat nápravu cestou změny této právní úpravy. Nedospěl sám k závěru, že by realizace ochrany práv věřitelů byla zajištěna jinými procesními instituty, např. právě žalobou ve správním soudnictví podle § 65 s. ř. s., nebo podle části páté o. s. ř. Implicitně tak tyto prostředky ochrany práv v případě věřitelů v rámci insolvenčního řízení vyloučil, resp. lze dovodit, že realizaci ochrany práv věřitelů postupem stanoveným v § 4 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 65 s. ř. s. neshledal Ústavní soud vůbec možnou (adekvátní k dosažení uvedeného cíle).

[37] Při absenci procesního prostředku k ochraně práv věřitele, tzn. odepření mu práva popírat pohledávky jiných věřitelů insolvenčním zákonem (zvláštním předpisem), kdy nadto taková právní úprava byla shledána následně protiústavní, však nelze dovodit, že způsob ochrany byl do doby, než došlo ke zrušení příslušné protiústavní úpravy, resp. přijetí právní úpravy respektující čl. 36 odst. 1 Listiny, přesto přípustný i jiným procesním postupem, a to žalobou podle § 65 s. ř. s. nebo žalobou podle části páté o. s. ř. Tato konstrukce výkladu práva obecně popírá úmysly rozumného zákonodárce a je v rozporu s čl. 36 odst. 1 a čl. 36 odst. 2 Listiny. Oba uvedené články garantují právo domáhat se ochrany svých práv u soudu, avšak zákonem stanoveným postupem. Nahrazení chybějící

ochrany práva dle čl. 36 odst. 1 Listiny (tj. *pořadem práva*) realizací tohoto práva postupem stanoveným na základě čl. 36 odst. 2 Listiny by ve svém důsledku popíralo důvod, který vedl k rozlišení garance ochrany práv uvedených v odst. 1 a odst. 2 čl. 36 Listiny (postačoval by pak odstavec jeden). Čl. 36 odst. 1 normuje, že „[k]aždý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu.“ Odst. 2 téhož článku pak stanoví: „Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny.“ Je zřejmé, že sama Ústava tímto akcentuje nutný rozdíl pro stanovení zákonných postupů k realizaci ochrany konkrétních práv.

[38] V projednávaném případě nesporně § 192 odst. 1 insolvenčního zákona v rozhodné době (v době podání žaloby městskému soudu) vylučoval – byť protiústavně – ochranu práv věřitele ve fázi stanoviska (rozhodnutí) insolvenčního správce k pohledávce věřitele na přezkumném jednání, vyjádřeného v seznamu přihlášených pohledávek, jenž je přílohou protokolu z přezkumného jednání. Nicméně Nejvyšší správní soud vzhledem k uvedenému dospěl k závěru, že poskytnutí soudní ochrany na základě žaloby podané podle § 65 s. ř. s. nebylo přípustné a k odmítnutí žaloby městským soudem došlo důvodně.

[39] Názory stěžovatele a městského soudu se rozcházel mimo jiné také v hodnocení postavení insolvenčního správce. Zatímco stěžovatel tvrdil, že insolvenčního správce je třeba považovat za orgán veřejné správy, a to zejména v rámci jeho činnosti při přezkumu pohledávek, kdy by jeho úkony měly být přezkoumatelné v souladu s § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soudy rozhodujícími ve správním soudnictví, městský soud naopak uvedl, že insolvenční správce je sice veřejnoprávním orgánem, ale svou pravomoc vykonává výlučně v oblasti soudního (insolvenčního) řízení a soudní řízení do oblasti veřejné správy zahrnout nelze.

[40] Nejvyšší správní soud je toho názoru, že lze-li insolvenčního správce označit za veřejnoprávní orgán, neznamená to zároveň, že by jej bylo možno automaticky podřadit pod § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. jako správní orgán rozhodující v oblasti veřejné správy. Rovněž samotná skutečnost, že insolvenční správce rozhoduje autoritativně o právech a povinnostech věřitelů, kteří se nenacházejí v postavení rovnoprávním s insolvenčním správcem, neznamená, že jeho stanovisko k pohledávce věřitele na přezkumném jednání, byť jde i dle citovaného nálezu Ústavního soudu v materiálním smyslu o rozhodnutí v rámci insolvenčního řízení, je rozhodnutím správního orgánu v oblasti veřejné správy dle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Autoritativním rozhodnutím o právech a povinnostech je i rozhodnutí soudu ve sporu mezi účastníky.

[41] Městský soud v napadeném usnesení rozdíl mezi pojmem „*veřejná moc*“ a „*veřejná správa*“ a rozdíl, kdy orgán státu vykonává veřejnou moc svěřenou mu zákonem (např. soud) a kdy oproti tomu jiný státní orgán [či subjekt vymezený v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] vykonává originálně, popř. přeneseně, veřejnou správu, vysvětlil. Dospěl k závěru, že pravomoc insolvenčního správce vykonává výlučně v oblasti soudního (insolvenčního) řízení a soudní řízení není výkonem veřejné správy. Insolvenční správce proto není správním orgánem ve smyslu citovaného ustanovení. Logicky dovodil absurdnost opačného výkladu,

že v rámci insolvenčního, tj. soudního řízení, se současně koná řízení správní. S tímto závěrem koresponduje i závěr obsažený v nálezů Ústavního soudu.

[42] Stěžovatel zastával názor, že insolvenční správce je správním orgánem *sui generis*. Tento názor je vystavěn na argumentaci, že státní moc je dělena na moc zákonodárnou, výkonnou a soudní. Insolvenční správce zjevně nepatří k moci zákonodárné, musí proto náležet k moci soudní nebo výkonné. Stěžovatel tvrdil, že atributy moci výkonné insolvenční správce naplňuje, protože – na rozdíl od dřívější úpravy zákona o konkurzu a vyrovnání – nepodléhá přímé kontrole soudní moci a věřitelé nemají v insolvenčním řízení samotném jakoukoli možnost zvrátit nezákonné rozhodnutí insolvenčního správce o přezkumu pohledávek. Jinými slovy řečeno, stěžovatel se domníval, že zatímco podle zákona o konkurzu a vyrovnání byl konkurzní správce osobou podílející se na výkonu moci soudní, změnou nastolenou insolvenčním zákonem, při absenci přiznání věřitelům popěrného práva, se postavení této osoby, i když ji insolvenční zákon v § 9 označuje za jeden z procesních subjektů vystupujících v insolvenčním řízení jako řízením soudním [§ 2 písm. a) téhož zákona], natolik změnilo, že se stal samostatným orgánem moci výkonné a je originálně nadán pravomocí rozhodovat o přezkumu pohledávek přihlášených věřitelů (nadto ve smyslu veřejných subjektivních práv). Stěžovatel tvrdil, že tak „*dochází k jakémusi „prolnutí“ soudního insolvenčního řízení se zčásti mimosoudním řízením o přezkumu pohledávek přihlášených věřitelů, které má charakter řízení v oblasti veřejné správy...*“. Je zjevné, že k tomuto výkladu nevedla stěžovatele účelovost, ale právě a jen protiústavní konstrukce § 192 odst. 1 insolvenčního zákona, snaha nalézt v obecné právní úpravě jiný prostředek ochrany svých práv. Tento způsob výkladu podle Nejvyššího správního soudu nemůže obstát, a to nejen proto, že ani Ústavní soud ve svém nálezů nedospěl k takové konstrukci, že při absenci efektivního opravného prostředku ochrana práv věřitelů bude zajištěna postupem podle § 65 s. ř. s., tedy žalobou proti rozhodnutí insolvenčního správce.

[43] Je sice pravdou, že insolvenční zákon v dotčeném znění oproti úpravě obsažené v zákoně o konkurzu a vyrovnání posílil postavení věřitelů, jestliže je jim např. na základě § 29 insolvenčního zákona umožněno insolvenčního správce odvolat a ustanovit do funkce nového. Rovněž podle komentáře k insolvenčnímu zákonu (Kotoučová, J. a kol. C. H. Beck. Praha, 2007, str. 466) možnost odvolat po přezkumném jednání soudem ustaveného insolvenčního správce a možnost ustavit nového insolvenčního správce měla věřitelům kompenzovat, že přišli o právo popírat na přezkumném jednání přihlášené pohledávky. Nicméně odvolat soudem ustaveného insolvenčního správce a dosadit na jeho místo nového na základě výběru schůze věřitelů lze až po přezkumném jednání, na kterém nejpozději je možno určitou pohledávku popřít, a jež tím pádem má zásadní výše blíže popsany dopad na pozdější realizaci majetkových práv věřitelů. Z uvedeného je tedy zřejmé, že až do okamžiku po provedení přezkumu pohledávek na přezkumném jednání, nemají věřitelé na činnost insolvenčního správce jakýkoli vliv a pouze na základě toho, že věřitelé mají právo po přezkumném jednání insolvenčního správce odvolat a ustanovit nového, tak není zajištěna jejich ochrana vůči činnosti insolvenčního správce během přezkumu pohledávek. Takovou ochranu jim nezajišťuje ani obecná formule obsažená v § 36 insolvenčního zákona, podle něhož je insolvenční správce při výkonu své funkce povinen vyvinout veškeré úsilí, které po něm lze spravedlivě požadovat, aby věřitelé byli uspokojeni v co nejvyšší míře. Společnému zájmu věřitelů je přitom povinen dát při

výkonu funkce přednost před zájmy vlastními i před zájmy jiných osob. Ústavní soud proto v citovaném nálezu uznal absenci procesního prostředku k ochraně práv věřitelů již ve fázi stanoviska insolvenčního správce protiústavní.

[44] Nejvyšší správní soud neshledal, že by insolvenční správce při přezkumu pohledávek byl v postavení správního orgánu vykonávajícího veřejnou správu. A to z následujících důvodů.

[45] Jak již bylo uvedeno, přezkum pohledávek je završen na přezkumném jednání (§ 190 a násl. insolvenčního zákona). Insolvenční soud pak nejenže, jak vyplývá z uvedeného ustanovení, toto jednání nařizuje, ale rovněž jej i vede. Stěžovatel zdůrazňuje, že insolvenční soud nemůže jakkoli meritorně zasahovat do samotného rozhodnutí, které učiní nebo před jednáním učinil insolvenční správce o popření či nepopření určité pohledávky, a že soud pouze dohlíží nad průběhem jednání a procedurálně jej řídí. I kdyby takový výklad Nejvyšší správní soud aproboval – a ač původní úprava dle nálezu Ústavního soudu protiústavně nestanovila procesní prostředek ochrany práv věřitelů – nic to nemění na tom, že součástí či fází insolvenčního řízení jako speciální formy civilního procesu, se nemůže stát „správní řízení“, nemůže zde probíhat jakési „řízení v řízení“, v němž by o právech a povinnostech vrchnostensky rozhodoval jako správní orgán (orgán veřejné správy) insolvenční správce, tím méně pak může jít o rozhodování o veřejných subjektivních právech. Nejvyšší správní soud v souladu s názorem vysloveným v předchozím řízení městským soudem je toho názoru, že v insolvenčním řízení a tedy i přezkumu pohledávek sehrává svou úlohu i insolvenční soud, jenž „*vykonává dohled nad postupem činností ostatních procesních subjektů a rozhoduje o záležitostech s tím souvisejících*“ (§ 10 insolvenčního zákona). Neúplnost, nedokonalost či absenci zákonné úpravy postupů a ochrany práv a povinností v insolvenčním řízení, jako výkonu moci soudní, nemůže suplovat výkonná moc, jejíž pravomoc bude nadto dovozena pouhým výkladem.

[46] Nejvyšší správní soud proto nedospěl k závěru, že by insolvenční správce při přezkumu pohledávek vykonával pravomoc orgánu moci výkonné, nikoli soudní, a že by byl správním orgánem a rozhodoval o veřejném subjektivním právu. I když jeho jednání nese atributy autoritativního rozhodování s dopadem do práv a povinností věřitelů (o tom, která z pohledávek bude popřena), je výrazným způsobem podřízeno dohledové pravomoci insolvenčního soudu, který může do jeho činnosti zasahovat a může ji na základě § 11 pro insolvenčního správce závazným způsobem řídit. Jak již bylo řečeno, je to právě insolvenční soud, který v průběhu celého insolvenčního řízení má vůči ostatním subjektům insolvenčního řízení nadřazenou pozici, když autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech ostatních subjektů. Insolvenční správce je tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu procesním subjektem podřízeným insolvenčnímu soudu a je součástí moci soudní. Insolvenční zákon velmi konkrétně specifikuje dohledové pravomoci insolvenčního soudu. Tento zákon sice v rozhodné době až do 31. 3. 2011 taxativně vymezoval v § 192 odst. 1 subjekty, které mohly popřít přihlášenou pohledávku (dlužník a insolvenční správce), avšak je nutno zdůraznit, že ač uvedené ustanovení bylo shledáno protiústavním, z žádného ustanovení insolvenčního zákona ani jiného zákona nevyplývalo, že by se dohledová činnost soudu, kterou soud vykonává během insolvenčního řízení, nevztahovala na činnost insolvenčního správce při přezkumu pohledávek, a že by tak soud

nemohl při přezkumu pohledávek uplatnit své dohledové pravomoci vůči insolvenčnímu správci, jak vyplývají z § 11 odst. 2 insolvenčního zákona.

[47] Nejvyšší správní soud uzavírá, že ani v případě, kdy by insolvenční zákon neumožňoval podrobit činnost insolvenčního správce kontrole, kterou má za současného stavu zákonné úpravy představovat kontrola insolvenčním soudem, nebylo by možno dospět k závěru, že ochrana práv věřitelů vůči činnosti insolvenčního správce je v pravomoci soudů rozhodujících ve správním soudnictví. Do insolvenčního řízení jakožto řízení probíhajícího před civilními soudy, nemohou zasahovat soudy správní. Šlo by o řešení nejen nesystematické, ale byl by tak popřen požadavek rozumné úpravy práv, pakliže by byl nastolen stav, kdy by nezávisle na sobě mohly probíhat spory o popření pohledávky před civilními soudy a současně přezkum „rozhodnutí“ insolvenčního správce o uznání pohledávky jednoho věřitele ke správní žalobě konkurujících věřitelů, a to „uvnitř“ neukončeného insolvenčního řízení. Jelikož však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že insolvenční zákon umožňuje a požaduje, aby při přezkumu pohledávek nad insolvenčním správcem kontrolu vykonával právě insolvenční soud, je potřeba dát přednost tomuto řešení, které je navíc i v souladu s účelem a logikou právní úpravy insolvenčního řízení.

[48] Uvedený závěr se nevymyká z mantinelů nálezu a koresponduje následně vydanému usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1412/09. Z jeho bodu 7 plyne, že: „Dne 26. 9. 2012 vydal Nejvyšší soud pod č. j. 29 NSČR 54/2012-333 (MPSH 76 INS 3732/2008) usnesení, jímž ve věci dovolatele RWE Energie, a. s. (insolvenční věc dlužníka SKLÁRNY KAVAILIER, a. s.), *neguje předchozí závěry insolvenčního soudu a zavazuje jej, též s ohledem na nálezy Pl. ÚS 14/10, nepoužít ustanovení § 192 odst. 1 věty první insolvenčního zákona ve znění účinném do 30. 3. 2011 a přiznat popěrnému úkonu dovolatele z 30. 3. 2009 stejné účinky jako popěrnému úkonu insolvenčního správce; jak dále uvedeno, obdobné účinky lze nepochybně vztáhnout na jiné popěrné úkony insolvenčního věřitele vůči pohledávce jiného věřitele v ostatních insolvenčních věcech.*“ Ústavní soud ústavní stížnost stěžovatele odmítl s tím, že ústavní stížností by měla být napadána zásadně konečná a pravomocná meritorní rozhodnutí, nikoli dílčí procesní, byť samostatně pravomocná rozhodnutí a mj. poukázal na skutečnost dosud neskončeného insolvenčního řízení a Nejvyšším soudem vyslovený judikaturní závěr vůči soudu nižšího stupně. Postup, jímž je možné dosáhnout ochrany práv věřitelů je tak nastolen pořadem práva, konkrétně rozhodovací činností insolvenčního soudu.

[49] Nejvyšší správní soud se tak vypořádal se stěžejní kasační námitkou stěžovatele a s ohledem na nálezy a navazující usnesení Ústavního soudu jeho argumentaci odmítl. Dalšími námitkami mířícími do postavení insolvenčního správce se proto již dále pro nadbytečnost nezabýval.

V. Závěr a náklady řízení

[50] Lze tedy uzavřít, že městský soud podanou správní žalobu správně odmítl, neboť rozhodnutí insolvenčního správce neshledal přezkoumatelným správním soudem postupem podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Dílčí korekce závěru městského soudu

nezavdává důvod pro kasaci napadeného rozhodnutí, jak plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 104/2008 - 66).

[51] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[52] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2014

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu